

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 17. lipanj 2020. [\[Multimedia\]](#)

Mojsijeva molitva

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U našem hodu posvećenom temi molitve, uviđamo da Bog nikada nije volio imati posla s „laganim“ moliteljima. Ni Mojsije, od prvog dana svoga poziva, neće biti „lak“ sugovornik.

U trenutku u kojem ga Bog poziva, Mojsije je, ljudski gledajući, „promašaj“. U Knjizi Izlaska prikazuje ga se u Midjanskoj zemlji kao bjegunca. Od svoje mladosti gajio je suosjećanje prema svome narodu te je stajao na stranu potlačenih. No, ubrzo otkriva, usprkos dobrim namjerama, kako od njegove ruke ne dolazi pravda, nego samo nasilje. Njegovi snovi o slavi se ruše: Mojsije više nije službenik koji obećava, predodređen za brzi uspon u karijeri, već netko tko je prokockao vlastite prilike i sada pase stado koje nije čak ni njegovo. I baš tu, u tišini Midjanske pustinje, Bog poziva Mojsija objavivši mu se u gorućem grmu: „Ja sam Bog tvoga oca; Bog Abrahamov, Bog Izakov, Bog Jakovljevi“. Mojsije tada zakloni lice: bojao se u Boga gledati“ (*Izl* 3, 6).

Bogu koji govori, koji ga poziva da se ponovno zauzme za Izraelski narod, Mojsije suprotstavlja svoje strahove i prigovore: nije dostojan ovog poslanja, ne zna Božje ime, Izraelci mu neće vjerovati, muca... Mojsije ima brojne prigovore. Riječ koja najčešće izlazi iz Mojsijevih usta, u svakoj molitvi koju upućuje Bogu, jest pitanje: „Zašto?“. Zašto si me poslao? Zašto želiš osloboditi ovaj narod? U Petoknjižju čak ima jedan dramatičan tekst gdje Bog spočitava Mojsiju da se nije pouzdavao u njega zbog čega će mu uskratiti mogućnost ulaska u obećanu zemlju (*usp. Br* 20, 12).

Kako s tim strahovima, sa srcem koje se često koleba, Mojsije može moliti? Mojsije je, štoviše, čovjek baš kao i mi. To se događa i nama: kako možemo moliti kad nas salijeću sumnje? Ne uspijevamo moliti. Upravo zbog te njegove slabosti kao i zbog njegove snage ostajemo zapanjeni. Iako je zadužen od Boga da prenese Zakon svom narodu, iako je bio utemeljitelj bogoštovlja i posrednik najuzvišenijih otajstava, on neće prestati održavati prisne veze zajedništva sa svojim

narodom, poglavito u času napasti i grijeha. Uvijek privržen narodu, Mojsije nikada nije zaboravio svoj narod. I u tome se ogleda veličina pastirâ: ne zaboraviti narod, ne zaboraviti korijene. To je ono što Pavao kaže svom ljubljennom mladom biskupu Timoteju: „sjeti se svoje majke i bake, svojih korijena i svoga naroda“. Mojsije je do te mjere prijatelj s Bogom da može razgovarati s njim licem u lice (usp. *Izl* 33, 11); i ostat će veliki prijatelj ljudi, jer osjeća samilost zbog njihovih grijeha, zbog njihovi kušnja, zbog iznenadne nostalgije koja prognanike obuzme prema prošlosti, razmišljajući o vremenu kad su bili u Egiptu.

Mojsije nije zanijskao Boga, ali ne niječe ni svoj narod. Dosljedan je svome narodu i dosljedan Božjem glasu. Mojsije, dakle, nije autoritarni i despotski vođa. Štoviše, u Knjizi Brojeva ga se opisuje kao „veoma skromnog čovjeka, najskromnijeg čovjeka na zemlji“ (usp. 12, 3). Unatoč svom povlaštenom položaju, Mojsije ne prestaje pripadati onomu mnoštvu siromašnih duhom koji žive uzdajući se u Boga koji je popudbina na njihovom putu. On je čovjek iz naroda.

Tako će Mojsijeva molitva po svom obliku biti u pravom smislu riječi *zagovorna molitva* (usp. *Katekizam Katoličke Crkve*, 2574). Njegova vjera u Boga sjedinjena je s osjećajem očinstva koji gaji prema svome narodu. U Svetome pismu ga se obično prikazuje s rukama pruženim u vis, prema Bogu kao da tako samog sebe čini mostom između neba i zemlje. Čak i u najtežim trenucima, čak i onog dana kad narod odbacuje Boga i njega samoga kao vođu i pravi si zlatno tele, Mojsije naprosto ne može odbaciti svoj narod. To je moj narod. To je tvoj narod. To je moj narod. Ne niječe ni Boga ni narod. I govori Bogu: „Jao! Narod onaj težak je grijeh počinio napravivši sebi boga od zlata. Ipak im taj grijeh oprost... Ako nećeš, onda i mene izbriši iz svoje knjige koju si napisao“ (*Izl* 32, 31-32). Mojsije ne da svoj narod ni za što. On je most, zagovornik. To dvoje, narod i Bog, a on između. Ne prodaje svoj narod kako bi izgradio vlastitu karijeru. Nije laktaš, nego je zagovornik: za svoje ljude, za one koji su njegove krvi, za svoju povijest, za svoj narod i za Boga koji ga je pozvao. On je most. Lijepog li primjera za sve pastire koji trebaju biti „most“! Zato ih se naziva *pontifex* – mostovi. Pastiri su mostovi između naroda kojemu pripadaju i Boga kojemu pripadaju po pozivu. Takav je i Mojsije. „Oprosti Gospodine mom narodu njegov grijeh. Ako ne, izbriši i mene iz svoje knjige. Ne želim graditi karijeru na račun svoga naroda.“

To je molitva koju istinski vjernici gaje u svom duhovnom životu. Čak i ako vide mane ljudi i da su se udaljili od Boga ti molitelji ih ne osuđuju, niti ih odbacuju. Stav zagovora je svojstven svecima koji su, po uzoru na Isusa, „mostovi“ između Boga i njegovog naroda. Mojsije je u tome smislu bio najveći Isusov prorok, naš zagovornik i posrednik (usp. *Katekizam Katoličke Crkve*, 2577). Isus je i danas *pontifex*, most između nas i Oca. Isus nas zagovara, pokazuje Ocu rane koje su cijena našeg spasenja i zagovara nas. I Mojsije je slika Isusa koji danas moli za nas, zagovara nas.

Mojsije nas potiče da molimo istim Isusovim žarom, da zagovaramo za svijet, da se sjetimo da on, unatoč svim svojim krhkostima, uvijek pripada Bogu. Svi pripadaju Bogu: i najteži grješnici, i ljudi ogrezli u najvećem zlu, najkorumpiraniji upravitelji su djeca Božja i Isus to osjeća i zagovara za sve. A svijet živi i ide naprijed zahvaljujući blagoslovu pravednika, pobožnoj molitvi koju svetac,

pravednik, zagovornik, svećenik, biskup, Papa, laik, svaki krštenik neprestano upućuje za ljude, na svakome mjestu i u svim vremenima kroz povijest. Sjetimo se Mojsija, zagovornika. I kada poželimo nekoga osuditi i rasrdimo se u svome srcu – dobro je naljutiti se, ali nije dobro osuđivati – zagovarajmo ga kod Boga: to će mu biti od velike pomoći.

APEL

Danas se slavi Dan savjesti, nadahnut svjedočenjem portugalskog diplomata Aristidesa de Souse Mendesa koji je prije osamdesetak godina odlučio slijediti glas savjesti i spasio živote tisućama Židova i drugih progonjenih osoba. Neka se uvijek i posvuda poštuje sloboda savjesti i neka svaki kršćanin uzmogne dati primjer dosljednosti s ispravnom i Božjom riječju prosvijetljenom savješću.

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

Preksutra je svetkovina Presvetog Srca Isusova, blagdan jako drag kršćanskom narodu. Pozivam vas da otkrijete bogatstva koja se kriju u Isusovu Srcu kako biste naučili ljubiti bližnjega.
